

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce:

B. B.

bytem v ČR P.

zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/4, Praha 4

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1) B. G.

bytem v ČR P.

2) nezl. B. D.

bytem v ČR P.

zastoupený zákonnou zástupkyní B. G.
bytem tamtéž

3) nezl. B. D.

bytem v ČR P.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zastoupená zákonnou zástupkyní B. G.
bytem tamtéž

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 11. 2019 č. j. MV-147308-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 10. 9. 2019, č. j. OAM-33541-97/DP-2016 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 356/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Napadeným rozhodnutím bylo změněno prvoinstanční rozhodnutí tak, že žádost žalobce byla zamítnuta podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu.
2. Žalobce podal dne 5. 12. 2016 u prvoinstančního orgánu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem soužití s manželkou, s níž uzavřel podle oddacího listu manželství dne 2. 12. 2016. Výzvami ze dne 4. 1. 2017, č. j. OAM-33541-14/DP-2016, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. OAM-33541-18/DP-2016, byl žalobce prvoinstančním orgánem vyzván mj. k doložení úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení. Dne 7. 3. 2017 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutím mj. tak, že „účastnice“ navrhuje svůj výsledek k odstranění pochyb stran důvodnosti podané žádosti a zkoumání přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života. Rozhodnutím ze dne 8. 3. 2017 č. j. OAM-33541-27/DP-2016, prvoinstanční orgán žádost žalobce zamítl s odkazem na § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žalobce nedoložil žádný úhrnný měsíční příjem rodiny (žalobce s manželkou). K odvolání žalobce bylo uvedené rozhodnutí prvoinstančního orgánu rozhodnutím žalované ze dne 27. 9. 2017, č. j. MV-58732-5/SO-2017, zrušeno.
3. Výzvou ze dne 15. 12. 2017, č. j. OAM-33541-37/DP-2016, byl žalobce prvoinstančním orgánem vyzván mj. k doložení úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 26. 2. 2018 žalobce požádal o přerušování řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu do doby přiměřené po narození potomka a s tím spojeného zlepšení zdravotního stavu tehdy těhotné manželky žalobce. Usnesením prvoinstančního orgánu ze dne 16. 3. 2018, č. j. OAM-33541-54/DP-2016, potvrzeným rozhodnutím žalované ze dne 9. 7. 2018, č. j. MV-62796-5/SO-2018, nebylo žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

přerušení řízení vyhověno. Rozhodnutím ze dne 16. 3. 2018, č. j. OAM-33541-55/DP-2016, prvoinstanční orgán žádost žalobce zamítl s odkazem na § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žalobce nedoložil žádný úhrnný měsíční příjem rodiny (žalobce s manželkou). Uvedené rozhodnutí prvoinstančního orgánu bylo zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 19. 12. 2018, č. j. MV-62796-18/SO-2018.

4. Výzvami ze dne 20. 2. 2019, č. j. OAM-33541-77/DP-2016, ze dne 15. 4. 2019, č. j. OAM-33541-82/DP-2016, a ze dne 14. 5. 2019, č. j. OAM-33541-88/DP-2016, byl žalobce prvoinstančním orgánem vyzván mj. k doložení úhrnného měsíčního příjmu rodiny (žalobce s manželkou a synem) po sloučení, kdy dne 14. 6. 2019 žalobce předložil mj. rozhodnutí o přiznání rodičovského příspěvku ve výši 7 096 Kč manželce. V podání ze dne 14. 6. 2019 též žalobce požádal o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu na 40 dnů z důvodů komplikací s obstaráním potvrzení o faktickém vyplacení rodičovského příspěvku jeho manželce a dalších příjmech, kterými jsou hrazeny životní náklady účastníka a společně posuzovaných osob. Usnesením prvoinstančního orgánu ze dne 21. 6. 2019, č. j. OAM-33541-91/DP-2016, které žalobce nenapadl odvoláním a nabylo proto právní moci dne 10. 7. 2019, nebylo žádosti o přerušení řízení vyhověno. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 16. 8. 2019 žalobce uvedl, že opětovně žádá o přerušení řízení na dobu 60 dnů, aby mohl doložit doklady prokazující, že jeho příjmy a příjmy manželky jsou dostatečné na pokrytí jejich životních potřeb (manželka hledá práci na poloviční úvazek a dostává rodičovský příspěvek 13 000 Kč, žalobce požádal o vydání povolení k zaměstnání a o vydání zaměstnanecké karty). Žalobce s odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte dodal, že zamítnutí jeho žádosti by bylo zásadně nepřiměřené dopadu do soukromého a rodinného života jeho, manželky i nezletilého syna. Žalobce zdůraznil, že manželka a syn pobývají na území na základě povolení k trvalému pobytu, z území nemohou odcestovat, jinak by bylo jejich pobytové oprávnění zrušeno, kdy manželka zde má silné vazby a syn lékařskou péči. Žalobce navrhl svůj výslech a výslech manželky k prokázání splnění podmínek pro vydání žádaného povolení. Usnesením prvoinstančního orgánu ze dne 10. 9. 2019, č. j. OAM-33541-96/DP-2016, které žalobce nenapadl odvoláním a nabylo proto právní moci dne 27. 9. 2019, nebylo žádosti o přerušení řízení vyhověno.
5. Následovalo vydání prvoinstančního rozhodnutí, odvolání žalobce proti němu a vydání napadeného rozhodnutí.

II.

Žaloba

6. Žalobce svou žalobu v prvním okruhu žalobních námitek (viz str. 5 žaloby) odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, poněvadž ve vyjádření k podkladům ze dne 16. 8. 2019 bylo doloženo, že manželce žalobce se zvýšil rodičovský příspěvek z částky 7 096 Kč na částku 13 000 Kč, aniž to žalovaná ve svém rozhodnutí zohlednila – žalovaná tuto informaci ve svém rozhodnutí nezohlednila a vycházela ve svém rozhodnutí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce na str. 12 žaloby dodal, že v rámci odvolacího řízení řádně doložil, že jeho manželka je schopna svými příjmy ze zvýšeného rodičovského příspěvku uhradit náklady na pobyt žalobce i společně posuzovaných osob, kdy tyto dokumenty žalovaná ve svém rozhodnutí nezohlednila a pracovala s nesprávnou částkou rodičovského příspěvku ve výši 7 096 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

7. V druhém okruhu žalobních námitek (viz str. 13 žaloby) žalobce s odkazem na § 64 odst. 2 správního řádu uvedl, že prvoinstanční orgán byl povinen řízení na žádost žalobce obsaženou ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí přerušit. Žádost žalobce o přerušení řízení byla správním orgánem bezdůvodně odmítnuta, i když byl ze zákona povinen řízení přerušit. Přerušení řízení nelze považovat za průtahy v řízení, neboť řízení především vlivem nezákonných rozhodnutí správních orgánů trvalo několik let a případné prodloužení o 60 dnů, které bylo ovlivněno zdravotním stavem a nutností doložit další dokumenty, bylo činěno pouze se snahou doplnění skutkového stavu a nikoli se snahou dosáhnout průtahů v řízení.
8. V třetím okruhu žalobních námitek (viz str. 5 až 13 žaloby) žalobce uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k přiměřenosti je přes precizní argumentaci v odvolání naprosto nedostačující, protože obsahuje pouze popis rodinných poměrů, formální vysvětlení obecných dopadů, aniž by se žalovaná zabývala konkrétními dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Žalovaná nesprávně posoudila pobyt matky žalobce na území a jejím pobytovým oprávněním se nezabývala pouze proto, že s žalobcem a jeho rodinou nežije ve společné domácnosti. Žalobce konstatoval, že na území České republiky žije ve společné domácnosti se svou manželkou B. G. a společným synem D. B., ročník 2018, kdy syn i manželka disponují povolením k trvalému pobytu. Manželka žalobce je aktuálně rizikově těhotná a případné vycestování by pro ni mohlo mít fatální následky. Na území žije i matka žalobce s povolením k trvalému pobytu. Žalobce má tedy na území silné sociální vazby. Zásah do rodinného a soukromého života se neomezuje pouze na osoby, které spolu sdílejí společnou domácnost, proto měl být uvážena přiměřenost rozhodnutí i směrem k matce žalobce. Žalobce odkázal na čl. 17 Směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. září 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice“), který správním orgánům ukládá povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012. Prvoinstanční orgán zcela opomenul vymezit povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, v tomto případě zájmu na tom, aby se cizinci žijící na území ČR nestali neodůvodněnou zátěží sociálního systému, a poměřit závažnost tohoto narušení se závažností zásahu do soukromého a rodinného života žalobce - nepřihlédl k imigrační historii žalobce (rozhodnutí o zrušení jeho zaměstnanecké karty bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 18. 6. 2018, č. j. MV-84081-5/SO-2017). Tvrzení žalované, že rodina se stává zátěží pro systém sociálních dávek České republiky, vybízí manželku žalobce, aby jako zátěž pro sociální systém odcestovala se svým synem a druhým dítětem z České republiky, což by mohlo vést k zahájení správního řízení o zrušení trvalého pobytu z důvodu delšího pobytu rodiny mimo území České republiky. Matka i manželka i syn žalobce jako držitelé povolení k trvalému pobytu na území ČR mají právo na to, aby tu s nimi pobývali jejich rodinní příslušníci, a není možné spravedlivě požadovat, aby odcestovali a zpretrhali tím své vytvořené hluboké vazby na území. Dlouhodobé výjezdy těhotné manželky žalobce by měly dopad i do jejich ekonomických vazeb. Rizikové těhotenství manželky žalobce vylučuje vycestování manželky žalobce, cestování je vyloučeno i po porodu po neurčenou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dobu odvíjející se od zdravotního stavu manželky a novorozence. Závěr správních orgánů, že odloučení žalobce a jeho rodiny bude jen přechodné, nebyl důkazně podložen – žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2014, č. j. 5 As 102/2013-31. I v Mongolsku je velice těžké získat termín pro podání žádosti. Odcestování žalobce by proto bylo skutečně dlouhodobé, neboť je velmi náročné, ba nemožné na těchto zastupitelských úřadech získat termín pro podání žádosti, a i poté je nutné vyčkávat na její vyřízení, kdy prvoinstanční orgán zpravidla není schopen dodržet zákonné lhůty k rozhodnutí, kdy ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je často neúčinná. Žalobce poukázal dále na to, že správní orgány ho nevyzvaly k součinnosti ve vztahu k rodinným a soukromým poměrům žalobce, neprovedly výslech žalobce ani jeho manželky, které žalobce opakovaně navrhoval, aniž byly tyto důkazní návrhy ve správních rozhodnutích vypořádány – správní orgány tak nezjistily dostatečně skutkový stav potřebný pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016 – 81, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, a na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv základních svobod. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odvolací námitku týkající čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nijak nevypořádala – žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, a ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46. Žalobce argumentoval i čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte – i dočasné odloučení žalobce s dítětem by nebylo v nejlepším zájmu dítěte v situaci, kdy je vyloučeno vycestování těhotné manželky s malým synem. Žalobce dodal, že manželka žalobce pracuje brigádně a žalobce je na ni finančně odkázán. Postup žalované má žalobce za projev přepjatého formalismu.

9. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na str. 7 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedla, že námitka zvýšeného rodičovského příspěvku z částky 7 096 Kč na 13 000 Kč byla vypořádána tak, že toto tvrzení o navýšení příspěvku nebylo v řízení prokázáno. K přiměřenosti rozhodnutí žalovaná odkázala na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí.
11. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání soudu dne 8. 9. 2020

12. Při jednání žalobce podpořil svá žalobní tvrzení ohledně nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019 – 33 a ze dne 14. 2. 2020 č. j. 5 Azs 383/2019-40. Žalobce dodal, že nyní na území žije se svými rodinnými příslušníky, kteří všichni disponují povolením k trvalému pobytu – matka, manželka a dvě jejich společné nezletilé děti z toho jedno narozené v roce 2020. Správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost svých rozhodnutí ve vztahu k rodinným příslušníkům žalobce. Kdyby bylo žalobci uděleno žádané pobytové oprávnění, získal by tím přístup na trh práce. Bude-li žalobce nucen vycestovat z území, zůstane zde jeho manželka nezaopatřena, bude se muset starat o děti a nebude moci pracovat. Žalobce aktuálně nemůže legálně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pracovat a je odkázán na obživu od manželky.

13. Žalovaná setrvala na svých dosavadních procesních stanoviscích a zdůraznila, že nenastaly zákonné podmínky pro vyhovění žádosti žalobce, kdy důvod zamítnutí žádosti žalobce není nepřiměřený rodinným vazbám žalobce na území. Žalovaná poukázala na to, že rozdíl mezi požadovanými a zjištěnými příjmy byl markantní, nikoli malý.

V.

Původní a zrušující rozsudek

14. Rozsudkem ze dne 8. 9. 2020, č. j. 30 A 212/2019-91 (dále jen „*původní rozsudek*“), zdejší soud žalobu žalobce zamítl.
15. Nejvyšší správní soudu svým rozsudkem ze dne 18. 2. 2022, č. j. 5 Azs 308/2020-76 (dále jen „*zrušující rozsudek*“), ke kasační stížnosti žalobce původní rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
16. Nejvyšší správní soud v bodě 32 zrušujícího rozsudku vyslovil ve vztahu ke zdejšímu soudu následující právní závěr: „*rodinné příslušníky stěžovatele je nutno vyrozumět o řízení o žalobě a vyzvat je, aby oznámili, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení a následně – i v návaznosti na jejich procesní aktivitu – je potřeba posoudit znovu všechny žalobní body, vč. toho, zda byl správními orgány skutkový stav [především výše úhrnného příjmu rodiny po sloučení a ekonomická (ne)závislost rodiny na stěžovateli] zjištěn dostatečně a správně posouzen, a zda je tedy rozhodnutí žalované ve výsledku zákonné*“. Zdejší soud byl v dalším řízení v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. uvedeným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku vázán.

VI.

Řízení před krajským soudem po zrušujícím rozsudku

17. Nejvyšší správní soud závazným právním názorem uvedeným v bodě 32 zrušujícího rozsudku zavázal zdejší soud vyrozumět rodinné příslušníky žalobce o řízení o žalobě žalobce a vyzvat je, aby oznámili, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. S ohledem na bod 6, 10 a 26 zrušujícího rozsudku je zřejmé, že kasační soud mýlil rodinnými příslušníky žalobce jeho manželku a dvě děti. V případě manželky žalobce jde o osobu zúčastněnou na řízení ad 1). Přestože v bodě 6 zrušujícího rozsudku má jít v případě dětí žalobce o dva syny, z výpisů z CIS založených na čl. 158 a 159 soudního spisu je zřejmé, že jde o syna [osoba zúčastněná na řízení ad 2)] a dceru [osoba zúčastněná na řízení ad 3)].
18. Výzvou ze dne 2. 3. 2022, č. j. 30 A 212/2019-137, soud vyzval podle § 34 odst. 2 s. ř. s. žalobce, aby sdělil, zda jeho syn a dcera budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Žalobce na výzvu nereagoval.
19. Výzvou ze dne 2. 3. 2022, č. j. 30 A 212/2019-139, soud vyrozuměl podle § 34 odst. 2 s. ř. s. manželku žalobce [osoba zúčastněná na řízení ad 1)], o probíhajícím řízení a vyzval ji, aby sdělila, zda ona sama, její syn a dcera budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Současně je poučil mj. o právu předkládat písemná vyjádření ve věci. Manželka jménem svým, i jménem syna a dcery soudu podáním ze dne 14. 3. 2022 oznámila v souladu s § 34 odst. 1 s. ř. s., že uplatňují práva osob zúčastněných na řízení. Tímto podáním osoby zúčastněné na řízení ad 1), 2) a 3) soudu sdělily, že jsou napadeným rozhodnutím dotčeny na svém právu na rodinný život, protože rodina žije na území ČR, a vzhledem k nízkému

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

věku dětí je nezbytné, aby žalobce nemusel vycestovat a mohl legálně zůstat na území ČR.

20. Soud na tomto místě konstatuje, že z evidence ISZR a CIS je zřejmé, že manželka a obě děti [osoby zúčastněné na řízení ad 1), 2) a 3)] mají bydliště v P. a žalobce má bydliště v P.. P. adresu žalobce uvedl i zástupce žalobce ve svém podání ze dne 18. 3. 2022. Vzhledem k tomu považoval soud za dostatečné, když jménem dětí se soudem jednala manželka žalobce, s níž děti evidentně sdílí domácnost, manželka žalobce je vychovává, má je v péči a o jejich poměrech, zájmech a potřebách je tudíž informována. Manželka žalobce je tedy podle soudu způsobilá hájit a zastupovat zájmy obou dětí v tomto soudním řízení správním.
21. Dne 11. 4. 2022 doručil soud osobám zúčastněným na řízení ad 1), 2) a 3) přípis ze dne 6. 4. 2022, č. j. 30 A 212/2019-162 (viz doručenka na čl. 163 soudního spisu), a dále žalobu, vyjádření žalované k žalobě, původní rozsudek, zrušující rozsudek a podání žalobce ze dne 18. 3. 2022. Osoby zúčastněné na řízení ad 1), 2) a 3) tedy byly soudem poučeny jak o svých procesních právech, tak byly vyrozuměny o právním posouzení zdejší soudem i závazném právním názoru Nejvyššího správního soudu ve zrušujícím rozsudku i procesních stanoviscích účastníků řízení. Osoby zúčastněné na řízení ad 1), 2) a 3) žádné další vyjádření k věci po dobu čtyř týdnů od doručení přípisu ze dne 6. 4. 2022, č. j. 30 A 212/2019-162, nepodaly.

VII.

Posouzení věci soudem

22. Soud ve věci rozhodl ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili (žalobce výslovně ve svém podání ze dne 18. 3. 2022 a žalovaná tím, že se nevyjádřila na výzvu soudu ze dne 2. 3. 2022, č. j. 30 A 212/2019-136).
23. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Zdejší soud byl při posouzení věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. též vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku.
24. Žaloba je nedůvodná.
25. Dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v bodě 32 zrušujícího rozsudku měl zdejší soud po vyrozumění rodinných příslušníků žalobce podle § 34 odst. 2 s. ř. s. *se zohledněním procesní aktivity osob zúčastněných na řízení znovu posoudit všechny žalobní body včetně toho, zda byl správními orgány skutkový stav dostatečně zjištěn a správně posouzen - především výše úhrnného příjmu rodiny po sloučení a ekonomická (ne)závislost rodiny na žalobci.*
26. V bodě 26 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud vysvětlil, že rodinní příslušníci žalobce mohou učinit tvrzení relevantní pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na rodinný a soukromý život, zejména ve vztahu k financování potřeb rodiny a její ekonomické (ne)závislosti na žalobci. V bodě 30 zrušujícího rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že rodinní příslušníci žalobce mohou objasnit ekonomickou situaci rodiny, která ovlivňuje hodnocení dostatečnosti příjmů rodiny a přiměřenosti dopadů rozhodnutí.
27. Soud vzhledem k citovaným bodům 26, 30 a 32 zrušujícího rozsudku konstatuje, že osoby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zúčastněné na řízení ad 1), 2) ani 3) nesdělili soudu ničeho k financování potřeb rodiny, její ekonomické (ne)závislosti na žalobci ani ekonomické situaci rodiny. Tudíž, v intencích bodů 26 a 30 zrušujícího rozsudku, nemohlo dojít k žádné změně hodnocení soudu ohledně dostatečnosti příjmů rodiny s vlivem na posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí.

28. Osoby zúčastněné na řízení ad 1), 2) a 3) se vůči soudu vyjádřily toliko ve vztahu k (ne)přiměřenosti napadeného rozhodnutí tak, že jsou napadeným rozhodnutím dotčeny na svém právu na rodinný život, kdy poukázali na to, že rodina žije na území ČR a vzhledem k nízkému věku dětí je nezbytné, aby žalobce nemusel vycestovat a mohl legálně zůstat na území ČR. Toto tvrzení osob zúčastněných na řízení tedy soud zohledňoval při posouzení důvodnosti následujících jednotlivých žalobních námitek žalobce.

K nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu

29. Podstatou první žalobní námítky bylo, že žalovaná pominula, že ve vyjádření k podkladům ze dne 16. 8. 2019 žalobce doložil, že se manželce žalobce zvýšil rodičovský příspěvek z částky 7 096 Kč na částku 13 000 Kč. Z toho žalobce dovozoval, že žalovaná vycházela ve svém rozhodnutí z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
30. První žalobní bod nebyl důvodný.
31. Soud konstatuje, že podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve znění ke dni 5. 12. 2016 platí, že k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.
32. Soud při jednání dne 8. 9. 2020 provedl k důkazu podání žalobce ze dne 16. 8. 2019 a z něj zjistil, že zde žalobce vskutku navýšení rodičovského příspěvku své manželky na 13 000 Kč tvrdil, ale žádný doklad toto prokazující ke svému podání nepřiložil. Doklad prokazující zvýšení rodičovského příspěvku manželky z částky 7 096 Kč na 13 000 Kč žalobce nepředložil ani později do doby vydání napadeného rozhodnutí.
33. V prvoinstančním rozhodnutí je uvedeno, že celkovým minimálním úhrnným měsíčním příjmem rodiny žalobce (žalobce, jeho manželka, syn) po sloučení byla částka 19 210 Kč, kdy jediným prokázaným příjmem členů rodiny byl rodičovský příspěvek manželky žalobce v částce 7 096 Kč. Na str. 7 prvoinstančního rozhodnutí prvoinstanční orgán k podání žalobce ze dne 16. 8. 2019 výslovně uvedl, že zvýšení rodičovského příspěvku na 13 000 Kč žalobce neprokázal, přičemž i kdyby toto nastalo, stejně by příjem nedosáhl zákonem stanovené výše.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

34. Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí nenamítal, že jiný příjem než rodičovský příspěvek manželky v částce 7 096 Kč doložil.
35. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že v řízení před prvoinstančním orgánem žalobce prokázal úhrnný měsíční příjem rodiny v částce 7 096 Kč z rodičovského příspěvku manželky, který nedosahuje zákonem stanovené výše 19 210 Kč (viz str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaná dále učinila závěr (viz str. 6 napadeného rozhodnutí), že žalobce sice doložil příjmy plynoucí od Lear Corporation Czech Republic, s. r. o., ale k nim správní orgány nepřihlížely, protože šlo o příjmy plynoucí z nelegálně vykonávané práce. Žalovaná dále poukázala na to, že bez ohledu na nelegální charakter výdělečné činnosti žalobce nebyly žalobcem předložené doklady k příjmům od Lear Corporation Czech Republic, s. r. o. ani aktuální, na což byl žalobce explicitně upozorněn ve výzvách prvoinstančního orgánu ze dne 20. 2. 2019, č. j. OAM-33541-77/DP-2016, ze dne 15. 4. 2019, č. j. OAM-33541-82/DP-2016, ze dne 14. 5. 2019, č. j. OAM-33541-88/DP-2016 – pracovní poměr žalobce měl skončit již ke dni 30. 4. 2019 (viz str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí).
36. Žalovaná se otázky zvýšení rodičovského příspěvku manželky žalobce v napadeném rozhodnutí nevěnovala, protože skutkový závěr prvoinstančního orgánu o celkovém minimálním úhrnném měsíčním příjmu rodiny žalobce v částce 19 210 Kč a jediném prokázaném příjmu z rodičovského příspěvku v částce 7 096 Kč žalobce v odvolání nikterak nezpochybňoval a navýšením rodičovského příspěvku v odvolání nijak neargumentoval.
37. Soud vyšel z toho, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pokud jde o rozsah přezkumu, pro odvolání ve správním řízení platí tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek, a v návaznosti na to i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí pouze odvolateli.
38. Pokud žalobce prokázání zvýšeného rodičovského příspěvku své manželky v odvolání nenamítal, ani zvýšeným rodičovským příspěvkem nijak v odvolání neargumentoval, i když prvoinstanční orgán na str. 7 prvoinstančního rozhodnutí výslovně uvedl svůj závěr, že zvýšený rodičovský příspěvek nebyl žalobcem prokázán, nelze v řízení o podané žalobě s úspěchem žalované vytýkat, že se otázky navýšení rodičovského příspěvku v napadeném rozhodnutí nevěnovala. Rozsah, v jakém byla žalovaná povinna napadené rozhodnutí přezkoumat, vyplývá z § 89 odst. 2 správního řádu, který závazně určuje správnímu orgánu meze odvolacího přezkumu. Zákonost rozhodnutí a řízení předcházejícího jeho vydání zkoumá odvolací orgán obecně, na základě skutečností zřejmých ze spisu. Vymezení konkrétních odvolacích námitek ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu proti prvoinstančnímu rozhodnutí je zcela v dispozici účastníka řízení.
39. Soud tedy shrnuje, že napadené rozhodnutí nemůže trpět žalobcem namítanou nepřezkoumatelností spočívající v tom, že žalovaná pominula, že ve vyjádření k podkladům ze dne 16. 8. 2019 žalobce doložil zvýšení rodičovského příspěvku, protože

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce ve svém odvolání tuto námitku neuplatnil a žalovaná tudíž nemohla pochybit při jejím vypořádání. Jelikož žalobce námitku ve vztahu ke zvýšenému rodičovskému příspěvku v odvolání nevzněl, napadené rozhodnutí nemůže být stiženo nepřezkoumatelností z důvodu, že se této otázky explicitně nevěnovalo. Prvoinstanční orgán v prvoinstančním rozhodnutí vysvětlil logicky a srozumitelně, proč dospěl k závěru, že žalobce navýšení rodičovského příspěvku neprokázal, a žalobce s tímto závěrem ani s jeho odůvodněním v odvolání nijak nepolemizoval. Žalovaná tedy nemohla vědět, že s tímto závěrem žalobce není spokojen, a z obsahu správního spisu jeho nesprávnost nevyplývala. Nelze tedy přisvědčit žalobnímu tvrzení, že žalovaná měla *informaci* o zvýšeném rodičovském příspěvku zohlednit, a že tím, když ji nezohlednila, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav v rozsahu nutném pro rozhodnutí. Soud dodává, že žalobce při jednání soudu výslovně (odlišně od žaloby) uvedl, že doklad o zvýšeném rodičovském příspěvku k podání ze dne 16. 8. 2019 nepřiložil.

40. Pokud žalobce na str. 12 žaloby dodal, že v rámci odvolacího řízení řádně doložil, že jeho manželka je schopna svými příjmy ze zvýšeného rodičovského příspěvku uhradit náklady na pobyt žalobce i společně posuzovaných osob, konstatuje soud, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v průběhu odvolacího řízení nepředložil vůbec žádný doklad. V odvolacím řízení jen žalobce podal blanketní odvolání ze dne 12. 9. 2019, které k výzvě prvoinstančního orgánu žalobce odůvodnil podáním ze dne 23. 9. 2019. Ani k odvolání, ani k odůvodnění odvolání žalobce nepřiložil žádnou listinu.
41. Soud dále dodává, že z obsahu správního spisu je zřejmé i to, že žalobce zvýšení rodičovského příspěvku nedoložil ani v prvoinstančním řízení (tedy ani jindy než ve vyjádření k podkladům ze dne 16. 8. 2019). I kdyby žalobce skutečně prokázal ve správním řízení zvýšení rodičovského příspěvku na 13 000 Kč (což se nestalo), na naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti by to ničeho nezměnilo: Jediným příjmem rodiny po sloučení by totiž byla dávka státní sociální podpory manželky žalobce (rodičovský příspěvek 13 000 Kč) ve výši pouhých dvou třetin stanovené referenční výše minimálního příjmu rodiny (19 210 Kč). Soud zdůrazňuje, že jiných příjmů než rodičovského příspěvku manželky (bez ohledu na jeho výši) se žalobce ani v odvolání ani v žalobě nedovolával.
42. K závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu ve zrušovacím rozsudku soud uvádí, že osoby zúčastněné na řízení se k otázce prokázání navýšeného rodičovského příspěvku manželky žalobce, která byla předmětem prvního žalobního bodu, v řízení před soudem nevyjádřily, tudíž soud při posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu nemohl jejich procesní aktivitu nijak zohlednit.

K namítanému nepřerušení řízení

43. Druhá žalobní námitka spočívala v tom, že prvoinstanční orgán přes žádost žalobce ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nepřerušil řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu. Přerušení řízení nelze podle žalobce považovat za průtahy v řízení, neboť řízení především vlivem nezákonných rozhodnutí správních orgánů trvalo několik let a případné
prodloužení
o 60 dnů, které bylo ovlivněno zdravotním stavem a nutností doložit další dokumenty, bylo
činěno pouze se snahou doplnění skutkového stavu a v žádném případě nikoli se snahou zajistit průtahy v řízení.
44. Podle § 64 odst. 2 správního řádu platí, že v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na
Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

požadání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušáním souhlasí všichni.

45. Podle § 64 odst. 4 správního řádu platí, že řízení lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka.
46. Soud neshledal, že by byl správní proces zatížen vadou spočívající v nepřerušení řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
47. Druhý žalobní bod není důvodný.
48. Závěr, že správní orgán není povinen vyhovět žádosti žadatele o přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu, je potvrzen ustálenou judikaturou správních soudů.
49. Podle právní věty rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 A 163/2017-76, ze dne 31. 1. 2019, publ. ve Sb. NSS pod č. 3889/2019, platí, že „*[P]ovinnost správního orgánu přerušit řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 není automatická a neomezená.*“
50. Městský soud v Praze vyložil již v rozsudku ze dne 9. ledna 2013, č. j. 5 Ca 117/2009-39, že „*[U]stanovení § 64 správního řádu rozlišuje ve vztahu k institutu přerušení řízení několik skupin případů. Podle odstavce 1 správní orgán může přerušit řízení v situacích zde vyjmenovaných, aniž by tento úkon byl vázán na nějaké podmínky; podle odstavce 2 správní orgán přeruší řízení o žádosti (tj. přerušit je musí) na žádost účastníka; podle odstavce 3 správní orgán může přerušit řízení zahájené z moci úřední, ovšem pouze z důležitých důvodů a nesmí to být v rozporu s veřejným zájmem. Jazykový výklad § 64 odst. 2 správního řádu je tedy jednoznačný: podle něj tu nemá správní orgán prostor pro úvahu. Ustanovení je však třeba vyložit i s ohledem na jeho smysl a na zásady správního řízení. Podle § 6 správního řádu vyřizuje správní orgán věci bez zbytečných průtahů; podle § 2 odst. 2 správního řádu uplatňuje správní orgán svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla svěřena. Obě tyto zásady budou zpravidla fungovat jako korektiv ve prospěch účastníka řízení; podle přesvědčení soudu se však uplatní i tam, kde by naopak účastník využil zdánlivě neutrální procesní možnost nikoli za účelem, pro nějž byla do zákona vložena, ale pouze s cílem získat pro sebe neodůvodněnou výhodu.*“ Tento rozsudek je v rozhodovací praxi správních soudů následován do současnosti (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2019, č. j. 46 A 150/2017- 28, nebo rozsudek zdejšího soudu v cizinecké věci ze dne 18. března 2014 č. j. 30 A 72/2012-95. nebo rozsudek krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2021, č. j. 30 A 30/2019 - 79).
51. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 13/2010 – 25, platí, že „*[S]myslem institutu přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 je zejména umožnit účastníku řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení, popřípadě časový prostor pro to, aby zvážil, zda na své žádosti setrvá. Dobu, na kterou řízení přeruší, pak posuzuje a o její délce rozhoduje správní orgán. Správní úřad není povinen vždy na žádost účastníka řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 řízení přerušit. Je oprávněn tak neučinit s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. V případě opaku by soud umožnil výklad, podle něhož by byl účastník správního řízení oprávněn libovolně a případně i bezdůvodně prodlužovat správní řízení.*“
52. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 4 As 16/2017 – 45, uvedl, že „*[U]stanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je totiž podle Nejvyššího správního soudu třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné, že účastník řízení žádostí o přerušení řízení zamýšlí řízení pouze prodlužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušení řízení nevyhovět.“

53. Judikatura správních soudů tedy dospěla k těmto závěrům: Správní orgán není povinen přerušit řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu vždy, když o to žadatel požádá. Smyslem přerušení řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu je možnost vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí, např. umožnit účastníku řízení, aby měl časový prostor k tomu, aby mohl obstarat doklady potřebné pro doložení důvodnosti žádosti o zahájení řízení. Jelikož je správní orgán povinen věci vyřizovat bez zbytečných průtahů, může správní orgán žádosti o přerušení řízení nevyhovět v případech, kdy byla podána v rozporu s popsáním smyslem přerušení řízení a jejím cílem bylo pouze získat pro sebe neodůvodněnou výhodu. Správní orgán je oprávněn žádosti o přerušení řízení nevyhovět s odvoláním na zásady rychlosti a hospodárnosti správního řízení. Jiný výklad § 64 odst. 2 správního řádu by vedl k tomu, že by žadatel mohl svými žádostmi o přerušení řízení bezdůvodně a libovolně protahovat řízení do nekonečna. Správní orgán žádosti o přerušení řízení nevyhoví zejména tehdy, pokud účastník řízení žádostí o přerušení řízení cílí k prodloužení řízení a oddalování rozhodnutí ve věci samé.
54. V posuzované věci byl žalobce k předložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení vyzván prvoinstančním orgánem v průběhu správního řízení celkem šestkrát. Šlo o výzvu ze dne 4. 1. 2017, č. j. OAM-33541-14/DP-2016, o výzvu ze dne 19. 1. 2017, č. j. OAM-33541-18/DP-2016, o výzvu ze dne 15. 12. 2017, č. j. OAM-33541-37/DP-2016, o výzvu ze dne 20. 2. 2019, č. j. OAM-33541-77/DP-2016, o výzvu ze dne 15. 4. 2019, č. j. OAM-33541-82/DP-2016 a o výzvu ze dne 14. 5. 2019, č. j. OAM-33541-88/DP-2016. V případech všech výzev žalobce (kromě chronologicky druhé a šesté výzvy) vždy požádal o prodloužení lhůty k předložení dokladů (viz dále). Ve všech výzvách bylo žalobci podrobně vysvětleno, jaké doklady má předložit, které osoby správní orgán považuje za společně posuzované osoby, jaký je minimální úhrnný měsíční příjem rodiny, jaké doklady žalobce předložil, proč nejsou dostatečné a že nedoložení dokladů o příjmu dosahujících minimálního úhrnného měsíčního příjmu rodiny může vést k zamítnutí žádosti.
55. V posuzované věci žalobce žádal o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti a o přerušení řízení opakovaně.
56. O prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti žalobce žádal (celkem pětkrát) podáním ze dne 16. 1. 2017 (o 15 dní z důvodu nespecifikovaných komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů), podáním ze dne 4. 1. 2018 (o 20 dní z důvodu nespecifikovaných komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů), podáním ze dne 22. 1. 2018 (o 30 dní z důvodu nespecifikovaných komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů), podáním ze dne 20. 3. 2019 (o 30 dní z důvodu nespecifikovaných komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů), a podáním ze dne 16. 4. 2019 (o 30 dní z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nespecifikovaných komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů).

57. O přerušení řízení žalobce žádal (celkem třikrát) podáním ze dne 26. 2. 2018 (v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí – na 60 dnů do doby přiměřené po narození potomka a s tím spojeného zlepšení zdravotního stavu tehdy těhotné manželky žalobce), podáním ze dne 14. 6. 2019 (na 40 dnů z důvodu nespécifikovaných komplikací souvisejících s obstaráváním dokladů) a podáním ze dne 16. 8. 2019 (v rámci vyjádření k podkladům rozhodnutí - na 60 dnů - viz dále).
58. Pokud jde o chronologicky poslední žádost o přerušení řízení, žalobce ji vtělil do svého vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 16. 8. 2019 a odůvodnil ji tím, že potřebuje 60 dnů na to, aby zajistil doklady prokazující, že jeho příjmy a příjmy manželky jsou dostatečné na pokrytí jejich životních potřeb (manželka hledá práci na poloviční úvazek a dostává rodičovský příspěvek 13 000 Kč, žalobce požádal o vydání povolení k zaměstnání a o vydání zaměstnanecké karty).
59. O této žádosti rozhodl prvoinstanční orgán usnesením ze dne 10. 9. 2019, č. j. OAM-33541-96/DP-2016, tak, že řízení nepřerušil s odůvodněním, že § 64 odst. 2 správního řádu nelze vykládat tak, že správní orgán musí řízení k žádosti žadatele vždy přerušit za účelem umožnění přestávky v řízení, že žadateli byla poskytnuta dostatečná lhůta k doložení dokladů dle výzvy správního orgánu a cílem správního řízení vzhledem k zásadě hospodárnosti a rychlosti je vydání rozhodnutí, nikoli protahování řízení. Prvoinstanční orgán poukázal na to, že žalobce byl vyzván k předložení dokladů prokazujících příjem rodiny po sloučení, mohl je předkládat až do vydání rozhodnutí, ale ani do 10. 9. 2019 nebyly doloženy. Dále prvoinstanční orgán zdůraznil, že od února 2019 šlo již o třetí výzvu k odstranění vad žádosti a žalobce dvakrát požádal o prodloužení lhůty z důvodů komplikací při obstarávání dokladů a nyní požádal z téhož důvodu již podruhé o přerušení řízení. Uvedené rozhodnutí prvoinstančního orgánu žalobce nenapadl odvoláním.
60. Z obsahu správního spisu je ještě zřejmé, že k žádosti žalobce vydala žalovaná opatření proti nečinnosti ze dne 19. 2. 2018, č. j. MV-1520-2/SO-2018, kterým přikázala prvoinstančnímu orgánu vydat rozhodnutí do třiceti dnů. V této procesní situaci požádal žalobce poprvé podáním ze dne 26. 2. 2018 o přerušení řízení.
61. Jak vyplývá z výše zmíněných závěrů judikatury správních soudů, prvoinstanční orgán byl oprávněn posuzovat důvodnost žádosti podle § 64 odst. 2 správního řádu. Žalobce byl vyzván k předložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení prvoinstančním orgánem šestkrát. V řízení se domáhal u žalované ochrany proti nečinnosti. Žalobce žádal s odůvodněním, že je nutno zajistit vyžadované doklady, celkem třikrát o přerušení řízení a celkem pětkrát o prodloužení lhůty k zajištění dokladů. Pokud tedy prvoinstanční orgán přes žádost žalobce řízení nepřerušil, postupoval podle soudu správně. Soud se ztotožňuje s posouzením prvoinstančního orgánu, že žalobci byla poskytnuta dostatečná lhůta k předložení předmětných dokladů a že žalobce o přerušení řízení a prodloužení lhůty za účelem zajištění dokladů žádal opakovaně, kdy z procesního postupu žalobce je zjevné, že cílem žádosti mívající se smyslem správního řízení bylo protahování řízení. Soud ve shodě se správním orgánem konstatuje, že třetí žádost žalobce o přerušení řízení se s ohledem na popsany průběh správního řízení jevila jako účelová.
62. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že žalobce ostatně ve správním řízení předmětné doklady nedoložil ani v šedesátidenní lhůtě, o kterou navrhl řízení přerušit, kdy ani netvrdil, co a proč mu bránilo jaký konkrétní předmětný doklad obstarat. Jestliže žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odůvodnil svou třetí žádost o přerušení řízení tím, že správní orgán je povinen ze zákona jeho žádosti o přerušení vyhovět, vystavil se nebezpečí toho, že správní orgán při posouzení nezbytné délky trvání přerušení řízení, k němuž jej opravňuje ustanovení § 64 odst. 4 správního řádu, dospěje k závěru o tom, že se jedná se o účelovou snahu účastníka řízení o neúměrné protahování řízení. Proto má soud za to, že nepřerušení řízení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V tomto konkrétním případě k porušení procesních práv žalobce – práva dosáhnout přerušení správního řízení na základě vlastní žádosti – nedošlo a žalobou napadené rozhodnutí není z tohoto důvodu možné považovat za rozhodnutí nezákonné. Soud zdůrazňuje, že žalobce ostatně ani v žalobě netvrdil, že a jaký vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí nepřerušení řízení mělo.

63. K žalobní argumentaci lze ještě dodat, že na posouzení, zda mělo být řízení přerušeno vzhledem k návrhu žalobce ze dne 16. 8. 2019, nemohla mít vliv celková délka správního řízení. Uváděl-li žalobce v žalobě, že žádal o přerušení řízení na 60 dnů z důvodu zdravotního stavu, pak nic takového ve svém podání ze dne 16. 8. 2019 netvrdil (viz výše).
64. K závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu ve zrušovacím rozsudku soud uvádí, že osoby zúčastněné na řízení se k otázce nepřerušení správního řízení, která byla předmětem druhého žalobního bodu, v řízení před soudem nevyjádřily, tudíž soud při posouzení důvodnosti tohoto žalobního bodu nemohl jejich procesní aktivitu nijak zohlednit.

K přiměřenosti napadeného rozhodnutí

65. Soud vzhledem k žalobní námitce žalobce posuzoval, zda žalovaná dostatečně a správně posoudila přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny vzhledem k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvě o právech dítěte.
66. Nejprve bylo nutno vymezit rodinné příslušníky, k jejichž zájmům a právům měly správní orgány přihlížet. Nepochybně jím je manželka žalobce, osoba zúčastněná na řízení ad 1) a nositelka oprávnění ke sloučení rodiny podle § 42a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a osoba usilující o sloučení rodiny podle čl. 2 písm. c) směrnice, s níž žalobce uzavřel tři dny před podáním předmětné žádosti sňatek. Dále je jím syn žalobce, osoba zúčastněná na řízení ad 2), který se narodil v průběhu řízení o žádosti žalobce před prvoinstančním orgánem. Konečně je jím i matka žalobce, pobývajíc na území ČR. Zde soud nepřisvědčil východisku žalované na str. 7 napadeného rozhodnutí, že pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí nebyl rozhodný vztah žalobce s matkou pobývajíc na území. V řízení nevyplývalo, že by se vztah žalobce s matkou odlišoval od obvyklého vztahu takových příbuzných a jde tedy o rodinnou vazbu, jejíž intenzitu měla žalovaná do uvážení zahrnout (tak, jak to učinil prvoinstanční orgán). Tento nedostatek však neměl vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, což bude rozvedeno dále, neboť i kdyby bylo ke vztahu žalobce s matkou přihlíženo, na závěru o přiměřenosti rozhodnutí by to ničeho nezměnilo.
67. Podle soudu není rodinným příslušníkem žalobce, k jehož zájmům a právům by měly správní orgány přihlížet, dcera žalobce, osoba zúčastněná ad 3), neboť ta se narodila až dne 23. 6. 2020, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Jelikož dcera žalobce v den vydání napadeného rozhodnutí nebyla na světě, nemohly správní orgány pochybit, pokud k jejím právům a zájmům nepřihlížely. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. musí soud vycházet při přezkumu napadeného správního rozhodnutí ze skutkového stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Proto ani soud nemohl k právům a zájmům dcery žalobce přihlížet tak, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

případně existující zásah napadeného rozhodnutí do nich mohl vést k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí s důsledkem nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

68. Soud shrnuje, že rodinnými příslušníky žalobce, jejichž zájmy by měly být napadeným rozhodnutím vyvažovány, byli manželka, syn a matka žalobce. Nebylo sporu o tom, že správní orgány byly povinny zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky, syna a matky podle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, čehož se žalobce žalobou domáhal.
69. Podle čl. 5 odst. 5 směrnice platí, že při posuzování žádosti členské státy dbají na to, aby byl brán náležitý ohled na nejlepší zájmy nezletilých dětí.
70. Podle čl. 7 odst. 1 písm. c) směrnice při podání žádosti o sloučení rodiny může dotýčný členský stát požadovat po žadateli, aby prokázal, že osoba usilující o sloučení rodiny má stálé a pravidelné finanční příjmy, které jsou dostatečné pro výživu jeho a jeho rodinných příslušníků, aniž by využíval systému sociální pomoci daného členského státu. Členské státy zhodnotí tyto příjmy podle jejich povahy a pravidelnosti a mohou přihlídnout k výši minimální mzdy a důchodu v dotyčném státě, jakož i k počtu rodinných příslušníků.
71. Podle čl. 16 odst. 1 písm. a) směrnice platí, že členské státy mohou zamítnout žádost o vstup a pobyt za účelem sloučení rodiny, pokud podmínky stanovené touto směrnicí nejsou nebo již nejsou splněny.
72. Podle čl. 17 směrnice platí, že členské státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, jakož i existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že žádost zamítnou.
73. Podle čl. 8 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod platí, že státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování soukromého a rodinného života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
74. Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte platí, že zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány.
75. Podle čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte platí, že státy zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže příslušné úřady na základě soudního rozhodnutí a v souladu s platným právem a v příslušném řízení určí, že takové oddělení je potřebné v zájmu dítěte. Takové určení může být nezbytným v některém konkrétním případě, například, jde-li o zneužívání nebo zanedbávání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte.
76. V prvoinstančním rozhodnutí prvoinstanční správní orgán na str. 5 až 7 odůvodnil závěr o tom, že rozhodnutí není nepřiměřené, následovně: Prvoinstanční orgán vzal do úvahy, že matka žalobce (pobývající na území od roku 2004) má povolen na území trvalý pobyt od 29. 4. 2008, manželka od 30. 4. 2015 a syn od 24. 11. 2018. Dospělý žalobce pobývá na území od poloviny roku 2015, kdy toto období nelze považovat za formativní pro

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vybudování rodinného vztahu s matkou, žijící na území od 13 let žalobce, přičemž žalobce strávil dospívání v Mongolsku s jinými příbuznými. Žalobce žil v Mongolsku od roku 1991 do roku 2015, tudíž celý život kromě posledních čtyř let prožil v domovském státě. V Mongolsku, kde žije otec a sourozenci žalobce, má sociokulturní a ekonomické vazby. Rozhodnutí negativně zasáhne rodinné vazby žalobce, ale všichni členové rodiny mohou dočasně (či trvale) vycestovat společně s žalobcem do Mongolska a udržovat rodinné vztahy tam, nebo syn může s manželkou zůstat v ČR a žalobce je může na základě krátkodobých či dlouhodobých víz navštěvovat. Žalobce od 1. 12. 2015 do 24. 6. 2017 neplnil účel povoleného pobytu (zaměstnanecká karta), povolený pracovní poměr dohodou ukončil a v rozporu s právními předpisy pracoval a dosahoval nelegálních příjmů na území ČR od května 2017 do dubna 2019. Žalobce neprokázal příjmy, kterými by byl zajištěn jeho pobyt na území s manželkou a synem, a proto by se jeho pobyt mohl stát zátěží pro český sociální systém. Rodinné vazby žalobce prvoinstanční orgán poměřil s veřejným zájmem na tom, aby dlouhodobý pobyt byl povolen jen těm cizincům, jejichž pobyt je finančně zajištěn, a náklady spojené s jejich pobytem nemusel nést český stát. Takto prvoinstanční orgán dospěl k závěru, že důvod rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce není nepřiměřený jeho dopadu do rodinného ani soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán doplnil, že nevydáním požadovaného pobytového oprávnění nedojde k zásahu do práv dítěte, protože nezakládá vyloučení péče žalobce o syna. Nevyhovění žádosti žalobce nezakládá vyloučení pobytu žalobce na území, protože žalobce může navštěvovat ČR na základě krátkodobého schengenského víza, o nějž může požádat na zastupitelském úřadu v Mongolsku. Provádění navrhovaných výsledků by bylo nadbytečné.

77. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí následovně (viz str. 7 až 10 napadeného rozhodnutí). Žalovaná uvedla, že pro posouzení přiměřenosti je rozhodující rodinný vztah žalobce s manželkou a synem, nikoli matkou, s níž žalobce nežije ve společné domácnosti. Jelikož žalobce nemá žádné příjmy na území ČR, nemohou být manželka a syn na něm ekonomicky závislí. Pokud žalobce prokazoval příjmy na území ČR, tyto pocházejí ze zaměstnání v rozporu s právními předpisy. Žalobce má právní nárok na udělení pobytového oprávnění, pouze pokud splní zákonné podmínky, mj. dostatek příjmů – přitom žalobce prokázal příjmy nižší než stanovené o nezanedbatelnou částku 12 114 Kč. Dopad rozhodnutí do rodinného života cizince je obecně významnější v případě zrušení pobytového oprávnění než jeho neudělení. S ohledem na nízký věk syna je tento závislý na své matce a nikoli na žalobci. Výsledek žalobce by byl nadbytečný, kdy žalobce mohl všechny rozhodné skutečnosti v řízení tvrdit. Žalovaná zdůraznila, že rozhodnutí nebrání žalobci podat novou žádost na zastupitelském úřadě. Vzhledem k důvodu zamítnutí žádosti není rozhodnutí nepřiměřené jeho dopadům, přičemž existuje veřejný zájem na tom, aby na území pobývali cizinci, kteří mají dostatek finančních prostředků k zajištění potřeb souvisejících s pobytem na území a nestanou se zátěží pro sociální systém – proto je zásah do práva na sloučení rodiny nezbytný v zájmu hospodářského blahobytu země (žalovaná odkázala na čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 94/2013-63 ze dne 24. 9. 2014 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 206/2016-48 ze dne 19. 1. 2017).
78. Soud dospěl k závěru, že otázka soukromých a rodinných vazeb žalobce v České republice byla správními orgány posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgány vyšly při zjištění relevantních skutečností z obsahu správního spisu a z tvrzení Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

samotného žalobce. Správní orgány v souladu s čl. 17 směrnice vzaly podle odůvodnění svých rozhodnutí do úvahy povahu a pevnost rodinných vztahů žalobce a dobu trvání jeho pobytu na území ČR i vazby žalobce v zemi původu. V této souvislosti soud konstatuje, že žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí jen obecně tvrdil pobyt své manželky, syna a matky na území ČR, aniž by k těmto osobám a svým vazbám k nim uvedl cokoli konkrétního.

79. Žalobce v odvolání ani v žalobě nespороval následující skutková zjištění správních orgánů: Prvních 23 let svého života žil žalobce v Mongolsku a pak čtyři roky v ČR. Jeho matka s ním žila v Mongolsku pouze do jeho 13 let, pak se odstěhovala do ČR a zde s ním nežije ve společné domácnosti. V Mongolsku žije otec a sourozenci žalobce. Manželce žalobce bylo uděleno povolení k trvalému pobytu a totéž povolení získal i jeho nezletilý syn, narozený v průběhu řízení o žádosti žalobce. Žalobce od 1. 12. 2015 do 24. 6. 2017 neplnil účel povoleného pobytu (zaměstnanecká karta), povolený pracovní poměr dohodou ukončil a v rozporu s právními předpisy pracoval a dosahoval nelegálních příjmů na území ČR od května 2017 do dubna 2019. Z těchto, žalobcem nespороvaných, skutkových zjištění tedy vycházel i soud.
80. Soud se shoduje se správními orgány, že produktivní věk žalobce (27 let – v době vydání napadeného rozhodnutí), délka jeho pobytu ve vlasti (23 let) a v ČR (4 roky) a pobyt jeho rodinných příslušníků ve vlasti (otec a sourozenci) jeho návratu do domovského státu nepřekáží a zásah dopadů rozhodnutí do jeho práv snižují. Tyto okolnosti rozhodně nezakládají závěr o výjimečnosti případu žalobce svědčící pro neproporcionalitu zamítavého rozhodnutí.
81. Pokud jde o matku žalobce, žalobce žil od svých 13 let bez ní v Mongolsku, nyní je dospělým mužem s vlastní rodinou, tudíž dopad rozhodnutí do práva žalobce na pobyt ve stejném státě se svou matkou je přiměřený. Brojil-li žalobce proti argumentaci správních orgánů, že žalobce s matkou nežije ve společné domácnosti, nemohl mu soud přisvědčit. Samozřejmě, že soužití rodinných příslušníků není jediným kritériem intenzity jejich pouta, ale je kritériem nepochybně významným. Správní orgány nespороvaly, že matka na území dlouhodobě a oprávněně žije. Vzaly to do úvahy. Nicméně správně při posouzení zásahu do práva matky na naplňování rodinného vztahu s žalobcem a do práva žalobce na naplňování rodinného vztahu s matkou uvážily, že žalobce s matkou společně nežije (a od svých 13 let ani nežil). Závěr, že právě proto jejich pouto odpovídá standardnímu vztahu dospělého syna s matkou, je proto odpovídající. Vztah dospělého syna s matkou, k němuž žalobce nikdy nic konkrétního netvrdil, není důvodem pro závěr, že rozhodnutí o neudělení bytového oprávnění je nepřiměřené.
82. Soud stejně jako správní orgány vnímá jako nejvýznamnější vzájemné vazby žalobce se synem a s manželkou.
83. Správní orgány byly povinny zvážit na jedné straně veřejný zájem na zamítnutí žádosti žalobce a na druhé straně dopad zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, u něhož měly přihlídnout k imigrační historii žalobce, délce jeho pobytu na území, jeho věku a zdravotnímu stavu, povaze a pevnosti rodinných vztahů, ekonomickým poměrům, společenským a kulturním vazbám navázaným na území a intenzitě vazeb k domovskému státu (viz ustálená judikatura správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 84/2020 – 24 ze dne 23. června 2020), v rozsahu údajů vyplývajících ze spisu a tvrzených žalobcem. To vše na jedné straně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

s přihlédnutím k preferovanému zájmu nezletilého dítěte a s respektem k právu na sloučení rodiny a na druhé straně k legitimnímu a směrnicí explicitně vyjádřenému zájmu státu na hospodářském blahobytu, konkrétně se projevujícím v požadavku, aby rodina disponovala stálými a pravidelnými finanční příjmy, které jsou dostatečné pro její výživu, aniž by využívala systému sociální pomoci daného členského státu. Skutečnost, že nedostatek příjmů slučované rodiny může být důvodem pro zamítnutí žádosti, byl potvrzen i judikaturou SDEU (viz body 38 a 39 rozsudku ze dne 21. dubna 2016 ve věci C-558/14 Mimoun Khachab proti Subdelegación del Gobierno en Álava).

84. Miska zatížená zájmy žalobce, syna a manželky vážila hodně. Manželce i synovi bylo uděleno oprávnění k trvalému pobytu a jejich zájem na tom, aby na území pobýval žalobce, byl naprosto zřejmý. Ohledně soužití a péče o syna žalobce nic konkrétního netvrdil, správní orgány tak mohly vyjít ze standardního soužití rodičů s ročním synem. Zájem manželky a především syna na tom, aby žalobci bylo uděleno pobytové oprávnění, byl nepochybně velmi významný a hodný ochrany.
85. Avšak i miska vah zatížená veřejným zájmem byla těžká. Její váhu představovaly z největší části skutečnosti související s důvodem rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců v 42b odst. 1 písm. d) stanoví, že příjem rodiny po sloučení nesmí být nižší než určitá referenční částka. Tato podmínka není samoučelná a odpovídá i čl. 7 odst. 1 písm. c) směrnice - jde totiž o to, aby nedošlo k tomu, že sloučením rodiny (udělením pobytového oprávnění rodinnému příslušníkovi) se ocitne rodina nositele oprávnění ke sloučení rodiny bez příjmů dostatečných k nezbytné obživě. Stanovená podmínka dostatečného příjmu rodiny je projevem směrnicí uznaného veřejného zájmu na tom, aby sloučení rodiny nevedlo k zátěži systému sociální pomoci členského státu. Referenční výše stanovená členskými státy nesmí být v žádném případě chápána jako striktní hranice pro zamítnutí žádosti, nýbrž jako východisko úvah o tom, zda a jak pravděpodobné bude zatížení sociálního systému sloučením určité konkrétní rodiny (shodně rozsudek SDEU citovaný Nejvyšším správním soudem v bodě 25 zrušujícího rozsudku). Právě proto, že jde o to, aby se rodina po sloučení nestala závislá na sociálních dávkách, není významné ani to, zda je původcem příjmů žadatel nebo třetí osoba, protože rozhodující je to, zda má žadatel na příjmy právní nárok a zda jsou stále, pravidelné a dostatečné (srov. rozsudek citovaný Nejvyšším správním soudem v bodě 28 zrušujícího rozsudku - rozsudek SDEU ze dne 3. 10. 2019, X proti Belgii, sp. zn. C-302/18, zejm. jeho body 40 a 43). I příjmy ze zaměstnání bez vyžadovaného pracovního povolení, podléhající daním a odvodům do systému sociálního zabezpečení a pokrývající dlouhodobě potřeby slučované rodiny, mohou založit závěr o dostatečných příjmech na půdorysu pobytových práv rodinného příslušníka občana EU (srov. rozsudek citovaný Nejvyšším správním soudem v bodě 28 zrušujícího rozsudku - rozsudek SDEU ze dne 2. 10. 2019, Ermira Bajratari proti Secretary of State for the Home Department, sp. zn. C-93/18, zejm. jeho body 44 a 46).
86. V posuzované věci však žalobce v žalobě ani v odvolání netvrdil, že by rodina měla jiný příjem než z rodičovského příspěvku manželky. Spor byl toliko o výši tohoto příspěvku: žalobce tvrdil, že činí 13 000 Kč a správní orgány ji měly za doloženou ve výši 7 096 Kč. Ve vypořádání prvního žalobního bodu soud vysvětlil, proč je žalobní argumentace výši rodičovského příspěvku 13 000 Kč nedůvodná. Pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí je tedy nutné, stejně jako v případě posouzení důvodnosti prvního žalobního bodu, vyjít z toho, že jediným prokázaným příjmem rodiny byl rodičovský příspěvek manželky ve výši 7 096 Kč. Referenční výše příjmů, která by zajistila obživu rodiny po sloučení, byla

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

částka 19 210 Kč (žalobcem též nespоровaná). Žalobce v žalobě netvrdil, že má nějaké příjmy, že by nějaké příjmy ve správním řízení doložil, že by tyto příjmy použil pro obživu rodiny. Pokud by to žalobce v žalobě tvrdil, mohl by soud posuzovat, zda k těmto příjmům správní orgány měly přihlížet. Jelikož však žalobce v žalobě neuvedl ke svým příjmům nic (zejména neuvedl nic ke svým příjmům u Lear Corporation Czech Republic, s. r. o., jimž se věnovala žalovaná na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí), nebyl soud oprávněn hodnotit žalobcem netvrzené příjmy, neboť podle § 75 odst. 2 věta druhá s. ř. s. smí soud přezkoumávat napadené rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů.

87. Soud konstatuje, že v posuzované věci existoval velmi významný veřejný zájem na tom, aby žalobci nebylo uděleno pobytové oprávnění, protože jediným příjmem celé rodiny po sloučení měl být rodičovský příspěvek manželky žalobce. Tato dávka státní sociální podpory neslouží ani k výživě žalobce, ani její výše logicky nedostačuje k tomu, aby byla nezbytná výživa všech členů rodiny zajištěna, aniž by se žalobce nestal příjemcem jiných sociálních dávek. Veřejný zájem na tom, aby na území pobývali cizinci, kteří mají dostatek finančních prostředků k zajištění potřeb souvisejících s pobytem na území a nestanou se zátěží pro sociální systém, byl tedy v případě žalobce naprosto zjevně ohrožen. Miska vah veřejného zájmu byla, byť již nikoli významnou měrou, zatížena i tím, že žalobce po převážnou většinu doby předchozího povoleného pobytu neplnil jeho účel, dohodou se zaměstnavatelem sám ukončil pracovní poměr a výkonem nepovolené práce porušoval právní předpisy ČR na úseku zaměstnanosti (toto posouzení správních orgánů žalobce v žalobě též nespоровal).
88. Soud se shoduje se správními orgány v poměření váhy zájmů žalobce a jeho rodiny a váhy veřejného zájmu na zachování blahobytu a na tom, aby na území nepobývali cizinci porušující právní předpisy. V posuzovaném případě veřejný zájem nad zájmem žalobce a jeho rodiny převážil. Nelze též přehlédnout, že právní řád dává žalobcově rodině možnosti, jak vzniklou situaci řešit. Rodina žalobce může dočasně či trvale vycestovat do vlasti, pokud preferuje společné soužití. Nebo může syn s manželkou zůstat v ČR a žalobce je může na základě krátkodobých víz navštěvovat. Žalobci nebyl vysloven dlouhodobý zákaz pobytu, který by znemožnil vztah se synem a rodinnými příslušníky na území. V případě vycestování žalobce nemůže být výživa manželky ani syna negativně zasažena, protože žalobce jim nijak na výživu nepřispívá (viz výše). K péči o ročního syna žalobce ve správním řízení nic konkrétního netvrdil a lze tedy vyjít ze standardu, že péči o takto malého synka zajišťuje manželka, jejíž výživa je zajištěna rodičovským příspěvkem, příp. jinými dávkami státní sociální podpory. Žalobce může též samozřejmě podat novou žádost o předmětné pobytové oprávnění, kdy s tím spojené vycestování, jehož délka je by měla řádově odpovídat stanoveným lhůtám pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce, potažmo odloučení od syna a manželky, nejsou nepřiměřené hrozícímu porušení veřejného zájmu, který převážil nad individuálními zájmy rodiny žalobce.
89. Pokud jde o výslech žalobce a jeho manželky, žalobce se posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí domáhal pouze obecně a neuvedl, v čem konkrétně by jeho nepřiměřenost měla spočívat. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, konstatoval, že „*Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem).“ Tyto závěry lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Správní orgány nepochybnily tvrzení žalobce, že má na území České republiky manželku, syna a matku. Z dostupných podkladů (podání žalobce, cizinecký informační systém) správní orgány zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, přestože byl zastoupen advokátem. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány proto nepochybily, když žalobce nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření, případně neprovedly důkaz jeho výsledkem nebo výsledkem manželky. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo poměřovat veřejný zájem na zachování blahobytu s právem na soukromý a rodinný život žalobce a jeho rodiny. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí provedené správními orgány dostatečné.

90. Soud považuje za vhodné dodat, že zájmu syna žalobce na soužití s žalobcem na území byl přisouzen rozhodující význam. Přední význam zájmu nezletilého syna však neznamená, že by musel převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem. Správní orgány věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem syna žalobce a konkurujícím veřejným zájmem. Výsledkem těchto úvah byl závěr o tom, že konkurující veřejný zájem nad zájmem syna převažuje. Soud znovu připomíná sled úvah správních orgánů.
91. Správní orgány na miskou vah s individuálními zájmy žalobcovy rodiny vložily (str. 5 prvoinstančního rozhodnutí, resp. str. 7 napadeného rozhodnutí) vztah žalobce s matkou, pobývajícím na území od roku 2004 (od roku 2008 na základě povolení k trvalému pobytu), s manželkou, pobývajícím na území od roku 2015 na základě povolení k trvalému pobytu, a synem, pobývajícím na území od roku 2018 na základě povolení k trvalému pobytu. Dále přihlédly (str. 5 prvoinstančního rozhodnutí) k čtyřletému pobytu žalobce na území od roku 2015. Zohlednily, že manželka se synem na žalobci nejsou finančně závislí, protože žalobce neprokázal příjmy k jejich zajištění (str. 8 napadeného rozhodnutí). Dále přihlédly k tomu, že v domovském státě žije otec a sourozenci žalobce a ve vlasti žalobce prožil dětství a vystudoval (str. 5 a 6 prvoinstančního rozhodnutí).
92. Správní orgány na miskou veřejného zájmu vložily (str. 5 prvoinstančního rozhodnutí, str. 8 napadeného rozhodnutí) imigrační historii žalobce, žalobcem nikdy nespornovanou: Jednak jde o neplnění účelu pobytu po převážnou dobu, tj. od 1. 12. 2015 do 24. 6. 2017 v rámci povoleného pobytu od 25. 6. 2015 do 24. 6. 2017. Dále jde o výkon nelegální práce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

v rozporu s právními předpisy od května 2017 do dubna 2019. Nejdůležitější závažím na této misce vah byla skutečnost, že žalobce neprokázal, že by se slučovanou rodinou měl zajištěn příjem zajišťující živobytí, což vede k obavě, že náklady s pobytem žalobce ponese stát – jediným příjmem rodiny sestávající z žalobce, manželky a syna je rodičovský příspěvek manželky 7 096 Kč, což je částka výrazně odlišná od stanoveného příjmu 19 210 Kč (str. 6 prvoinstančního rozhodnutí, str. 8 napadeného rozhodnutí).

93. Správní orgány popsané váhy poměřily a dospěly k závěru, že rodinné vazby na území nepřeváží nad veřejným zájmem na tom, aby na území pobývali cizinci, kteří mají dostatek prostředků ke krytí nákladů svého pobytu a nestanou se zátěží sociálního systému České republiky. Středobod úvah a nejdůležitější zájem svědčil synovi žalobci, nicméně zájem syna na soužití s žalobcem nemohl převážit nad identifikovaným veřejným zájmem v situaci, kdy žalobce se v odvolání nedomáhal zohlednění *naprosto žádných* svých příjmů, tudíž pravděpodobnost zátěže sociálního systému byla velmi vysoká.
94. Soud shrnuje, že správní orgány se dostatečně zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků ve vztahu ke konkrétnímu rozhodnutí se zohledněním všech konkrétních konsekvencí tohoto rozhodnutí v souladu s žalobcem citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013. Jejich závěr, že nezpochybnitelný zásah do rodinných vazeb na území mezi žalobcem, jeho manželkou, synem a matkou, není nepřiměřený zjištěnému, a žalobcem nezpochybněnému, stavu, že příjmy tříčlenné rodiny (žalobce, manželka, syn) v částce 7 096 Kč tvořené rodičovským příspěvkem manželky nemohou pokrýt potřeby rodiny v minimální zákonné výši 19 210 Kč, což je markantní rozdíl. Závěr o riziku, že se žalobce může stát zátěží sociálního systému České republiky, je proto logický. Dává-li čl. 7 odst. 1 písm. c) směrnice státu právo trvat na tom, aby osoba usilující o sloučení rodiny měla příjmy dostatečné pro život ve státě, v němž žijí rodinní příslušníci, s nimiž se chce sloučit, je odůvodněn explicitně ve směrnici tím, že pobytem osoby usilující o sloučení rodiny nesmí vést k využití systému sociální pomoci daného členského státu. V posuzovaném případě žalobce uzavřel manželství s manželkou v době, kdy neplnil účel povoleného pobytu, následně nelegálně pracoval a narodil se jim syn. Jak uvedly správní orgány ve svém posouzení přiměřenosti, imigrační historie žalobce spočívající v neplnění účelu povoleného pobytu a výkonu nelegální práce, kteréžto skutková zjištění žalobce v řízení nespороval, zatěžují závaží veřejného zájmu na nevyhovění žádosti žalobce. Veřejný zájem na tom, aby na území pobývali slučovaní rodinní příslušníci za podmínky, že nebudou zátěží pro sociální systém, odpovídá jak zákonu o pobytu cizinců, tak i směrnici. Existenci takového veřejného zájmu projevíli zákonodárci právě v těchto předpisech s vědomím, že jde o posouzení žádostí cizinců, kteří rodinné vazby tohoto nejužšího charakteru na území členského státu mají. Popsaný požadavek na zajištění minimálních příjmů, stanovený zákonem, by se stal zbytečným, pokud by žadatel příjmy doložit nemusel a rozhodné by byly toliko jeho vazby na území. Jinými slovy, zákonodárce požadavek na zajištěné příjmy žadatele stanovovat nemusel, ale zákonodárce zjevně mířil k tomu, aby dosažené příjmy byly podmínkou udělení pobytového oprávnění žadatelům s objektivně úzkými rodinnými vazbami na území. Soud připomíná, že i podle čl. 16 odst. 1 písm. a) směrnice platí, že členské státy mohou zamítnout žádost o vstup a pobyt za účelem sloučení rodiny, pokud podmínky stanovené touto směrnicí nejsou nebo již nejsou splněny. Jedině v případě, že by individuální okolnosti žadatelovy rodiny byly naprosto výjimečné a odlišné od standardních případů osob usilujících o sloučení se svou rodinou na území, bylo by možno nepřiměřeností rozhodnutí odůvodnit vyhovění žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

s rizikem zátěže pro sociální systém. Takové případy si soud dokáže představit – např. pokud by se žadatelem prokázaná částka příjmu od zákonem stanoveného minimálního příjmu lišila nikoli markantně, nebo by se žadatel ocitl náhle a krátkodobě, bez svého zavinění, bez příjmů, nebo by reflektované dítě vyžadovalo lékařskou péči, kterou může dostat jen v České republice atp. Nic takového však žalobce v řízení netvrdil. Žalobcův případ, kdy založil své rodinné vazby na území v době, kdy neplnil předchozí účel pobytu, vykonával nelegální práci, a v době bez jakýchkoli příjmů rodinu dále rozšiřoval, nijak nevybočuje ze standardních případů osob usilujících o sloučení se svou rodinou na území. Soud, stejně jako správní orgány, vyšel z toho, že rodinné vazby žalobce na území k manželce a synovi jsou pevné a úzké a že by jistě v zájmu těchto vztahů bylo žádosti žalobce vyhovět. Tento zájem však není s to převážit nad zákonem a směrnicí explicitně vyjádřeným zájmem státu na hospodářském blahobytu, který je v případě žalobce ohrožen tím, že žalobce nemá dostatečné příjmy pro výživu své rodiny tak, aby nevyužíval systému státní sociální pomoci. Žalobce spolu se svou manželkou založili své rodinné vazby a dále je narozením syna rozvíjeli v situaci, kdy žalobce nedodržel právní předpisy (neplnění účelu pobytu a výkon nelegální práce), příp. následně nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Není tedy nijak nelogické, že takto založené rodinné vazby nemohou založit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, když žalobce netvrdil existenci mimořádných okolností, které by případ jeho rodiny odlišoval od okolností typově obdobných případů. Soud dodává, že zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění je z podstaty méně závažným zásahem do soukromého a rodinného života cizince než zrušení jeho pobytového oprávnění či rozhodnutí o jeho správním vyhoštění (srov. *rozsudek Nejvyššího správního soudu* ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, nebo ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40).

95. Ke zbylým konkrétním žalobním námitkám uvádí soud následující.
96. Jak je z výše uvedeného patrné, námitka, že se žalovaná nezabývala konkrétními dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, není důvodná, protože žalovaná toto posouzení provedla a soud neshledal, že by žalovaná při posouzení postupovala přepjatě formalisticky. Namítal-li žalobce v žalobě a při jednání soudu, že manželka žalobce je těhotná, resp. že se následně žalobci a jeho manželce narodila v roce 2020 dcera, osoba zúčastněná na řízení ad 3), pak nejde o skutečnost, k níž by soud mohl podle § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlížet, když jde o skutečnosti nastalé po vydání napadeného rozhodnutí. Není pravdou, že by správní orgány nepřihlédly k imigrační historii žalobce (viz předposlední a poslední odstavec str. 5 prvoinstančního rozhodnutí), když s těmito závěry správních orgánů ohledně imigrační historie žalobce nijak nepolemizoval. Není pravdou, že žalovaná vybízela manželku žalobce, aby jako zátěž pro sociální systém odcestovala s dětmi z České republiky, správní orgány ve svých rozhodnutích jen uváděly možnosti řešení rodinného soužití žalobcovy rodiny. Jde o to, že rodina žalobce může společně rozvíjet své vztahy ve svém domovském státě, nebo žalobce může navštěvovat rodinu na území na základě krátkodobých či dlouhodobých víz, za splnění zákonných podmínek, na čemž neshledává soud nic nelogického ani nepřiměřeně nespravedlivého. Nelze souhlasit s žalobním tvrzením, že rodinní příslušníci žalobce na území mají bez dalšího právo na to, aby tu s nimi pobýval žalobce, protože v této úvaze žalobce pomíjí § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tvrzení žalobce, že v jeho domovském státě je obtížné a časově náročné získat termín pro podání žádosti o pobytové oprávnění, nebylo prokázáno, soudu z úřední činnosti není známo a z obsahu spisu nevyplývá. I když může být i jen *dočasné odloučení*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobce od syna v rozporu s nejlepším zájmem syna, takový zásah do zájmů syna soud nepovažuje za nepřiměřený obrození veřejného zájmu na druhé misce vah tak, jak je podrobně rozveden výše.

97. Uváděl-li žalobce v žalobě, že ho brigádne živí manželka, pak v řízení žádné jiné příjmy než z rodičovského příspěvku nebyly doloženy. Žalobce ve správním řízení netvrdil, že by rodina měla příjem z brigád manželky a že ho manželka živí. Proto napadené rozhodnutí nemůže trpět nezákonností z důvodu, že k tomu správní orgány při posouzení přiměřenosti rozhodnutí (i důvodu zamítnutí žádosti žalobce) nepřihlédly.
98. Žalobce při jednání soudu argumentoval tím, že by žádaným pobytovým oprávněním získal přístup na český trh práce. Šlo však o opožděně uplatněnou žalobní námitku [srov. § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 in fine s. ř. s.], kterou nelze považovat za rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu (zárodku žalobního bodu), neboť podmínkami výkonu práce se žaloba žalobce nezabývala a žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí v žalobě těmito skutečnostmi ani okrajově nebo obecně neodůvodňoval.
99. Obiter dictum soud konstatuje, že argumentace, že rodina cizince nemá sice dostatečné příjmy k obživě, ale mít je bude, až cizinec získá žádané pobytové oprávnění spojené s přístupem na trh práce, popírá § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 7 odst. 1 písm. c) směrnice. Nelze vyloučit, že by v určitém konkrétním případě pro naplnění uvedených podmínek postačoval pouhý nárok na budoucí stálé, pravidelné a dostatečné příjmy vázané na udělení pobytového oprávnění, nicméně nemůže se jednat o pouhou obecnou konstrukci, že nabytí žádaného oprávnění v souvislosti s přístupem na trh práce k těmto příjmům povede. Jinak by se totiž podmínka příjmů stala zcela obsolentní – každý cizinec s povoleným dlouhodobým pobytem za účelem společného soužití s cizincem s povoleným trvalým pobytem nepotřebuje k přijetí do zaměstnání ani zaměstnávání podle § 98 písm. a) a l) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu ani modrou kartu. Jinými slovy, každý cizinec by mohl argumentovat tím, že teprve udělením pobytového oprávnění získá neomezený přístup k zaměstnání na území ČR a tímto zaměstnáním bude zajišťovat obživu rodiny. Podmínka náležitosti žádosti o pobytové oprávnění spočívající v dostatečném příjmu rodiny by tak byla nadbytečná.
100. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2014 č. j. 5 As 102/2013-31: Ve věci šlo o správní vyhoštění a cizince, který na území přes neexistenci pobytového oprávnění založil svůj rodinný život s cizinkou s oprávněním k trvalému pobytu a dvěma jejich dětmi. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že v takovém případě rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života pouze výjimečně, což však nevylučuje, že takové mimořádné okolnosti mohou v konkrétní věci nastat. Skutkové okolnosti zde posuzovaného případu, stejně jako právní důvod vydaného a napadeného správního rozhodnutí, byly tedy odlišné od případu žalobce. Obecný závěr, že mimořádné okolnosti odlišující cizince od obvyklých případů mohou vést k nepřiměřenosti rozhodnutí, byl východiskem i tohoto rozsudku zdejšího soudu, nicméně takové mimořádné okolnosti soud ve shodě se správními orgány neshledal.
101. Odkazoval-li žalobce na rozsudek zdejšího soudu č. j. 57 A 6/2016 - 81 ze dne 28. 3. 2017 na podporu svého žalobního tvrzení, že správní orgány projevíly značnou liknavost v posuzování toho, zda žádosti vyhovět, a neobtěžovaly se blíže zjišťovat okolnosti související s přiměřeností rozhodnutí, pak žalobcem citované rozhodnutí, pokud jde o výsledek cizince, bylo revidováno

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

následnou rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 40, a č. j. 7 Azs 441/2018 - 41), kdy výše soud vyložil, že v posuzovaném případě přiměřenost správní orgány posoudily správně a okolnosti s ní související zjistily v dostatečném rozsahu.

102. *Pokud žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, a ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, pak jejich vztah s žalobními námitkami a napadeným rozhodnutím soud nenalezl, protože správní orgány se dopadem rozhodnutí do života žalobce, jeho manželky a syna zabývaly, jak je uvedeno výše.*
103. *K odkazům žalobce, vysloveným při jednání soudu, na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019 - 33, a ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, uvádí soud, že je nelze použít z důvodů skutkových odlišností od nyní projednávané věci: Žádný z odkazovaných případů se na rozdíl od žalobce netýká povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. První dva případy se týkaly povolení k trvalému pobytu a třetí se týkal přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU. Ve všech třech věcech cizinci byli odsouzeni za spáchání zvláště závažného zločinu, resp. v posledním případě byl cizinec evidován v informačním systému smluvních států jako nežádoucí osoba. Cizinci v popsanych třech případech žili na území násobně delší dobu než žalobce (cca 14 let, 11 let a přes 20 let) a na území mnoho let žili s manželkou a jedním, resp. dvěma, příp. třemi nezletilými dětmi. Citované zrušovací rozsudky Nejvyššího správního soudu nelze podle názoru zdejšího soudu interpretovat tak, že odůvodňují žalobní námitku nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí.*
104. *Námitka nevypořádání důkazních návrhů na výslech žalobce a jeho manželky nebyla důvodná, protože je vyvrácena obsahem prvoinstančního a napadeného rozhodnutí: Na str. 7 prvoinstančního rozhodnutí správní orgán uvedl, že neprovedl výslech žalobce a svědka, protože byl dostatečně zjištěn skutkový stav a skutečnost znemožňující vydat vyhovující rozhodnutí, kdy toto posouzení bylo žalovanou aprobováno na str. 8 napadeného rozhodnutí. S tímto posouzením žalobce v žalobě nijak nepolemizoval.*
105. *Soud již výše vyložil, proč správní orgány nepochybily, když žalobce nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření, resp. k součinnosti ve vztahu k rodinným a soukromým poměrům. Pokud jde o namítaný nedostatečně zjištěný skutkový stav ve vztahu k poměrům žalobce, pak žalobce mohl v průběhu celého dvoustupňového správního řízení uvést všechny skutečnosti, které by se vztahovaly k dopadům rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Vše, co vyplynulo z obsahu spisu, nebo se žalobce v řízení uvedl, správní orgány uvážily a poměřily s identifikovaným veřejným zájmem bránícím vyhovění žádosti. Žalobce neuváděl nic víc, než že matka, manželka a syn žijí na území a mají povolení k trvalému pobytu. Správní orgány z takto tvrzeného skutkového stavu vyšly a příbuzenské vazby uvážily. Žalobce v žalobě neuvedl, co chtěl uvést ve svém výslechu a co by mělo být zjišťováno výslechem manželky, případně, co bránilo tomu, aby to správním orgánům sdělil. Skutečnost, že správní orgány v takové situaci neprovedly výslech žalobce a jeho manželky, nevede k závěru o neúplně zjištěném skutkovém stavu. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 41, podle něhož platí, že „(...) důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze dne 15. 11.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“ (...) Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výsledku. Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 - 48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 - 27). V posuzovaném případě správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. Zdůvodnil to tím, že skutkový stav byl v daném řízení dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné. S ohledem na obsah spisu a povahu daného řízení (viz výše) se s ním zdejší soud ztotožnil, a nepřisvědčil tedy krajskému soudu, že bylo nutné žalobce vyslechnout. To platí tím spíše, jestliže žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před krajským soudem neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výsledku konkretizovat. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v rámci správního řízení konkretizoval své vazby k České republice. Takto však nepostupoval.“ (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 - 42)

106. Ani třetí žalobní bod tedy nebyl důvodný.
107. Souhrnně vzato se soud plně ztotožnil s hodnocením a závěry správních orgánů ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí, které považuje za správné a náležitě vyargumentované.
108. Ve vztahu k závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu v bodě 32 zrušujícího rozsudku soud uvádí, že osoby zúčastněné na řízení ad 1), 2) a 3) soudu sdělily, že jsou napadeným rozhodnutím dotčeny na svém právu na rodinný život, že rodina žije na území ČR a vzhledem k nízkému věku dětí je nezbytné, aby žalobce nemusel vycestovat a mohl legálně zůstat na území ČR.
109. Jak soud vysvětlil výše, jak správní orgány, tak i soud směly v posuzované věci zohledňovat zájmy manželky a syna žalobce, nikoli dcery narozené po vydání napadeného rozhodnutí. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení ad 3) tedy nemohlo ovlivnit posouzení důvodnosti třetího žalobního bodu.
110. Pokud jde o osoby zúčastněné na řízení ad 1) a 2), tedy manželku a syna žalobce, o dotčení jejich práva na rodinný život nepochybovaly správní orgány a nepochybuje o něm ani soud, což je zřejmé jak z odůvodnění správních rozhodnutí, tak i z odůvodnění tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rozsudku. Jak správní orgány, tak i soud ve svých rozhodnutích vzaly do úvahy (viz výše), že manželka se synem a žalobcem žijí na území ČR, vzaly do úvahy věk jednoho roku syna, a vnímaly a nijak nezpochybňovaly zcela pochopitelnou potřebu toho, aby žalobce nemusel vycestovat a mohl legálně zůstat na území ČR. Jak pobytová oprávnění manželky a syna, tak věk syna nebyly správními orgány pominuty. Nebylo nijak sporováno, že společným zájmem manželky a syna je jejich soužití s žalobcem na území. Nicméně šlo o to, že s tímto individuálním zájmem kolidoval veřejný zájem na tom, aby s pobytem žalobce nebyla spojena zátěž sociálního systému. A soud se se správními orgány shodl v tom, že tento veřejný zájem převážil (viz výše).

111. Soud dodává, že osoby zúčastněné na řízení netvrdily ničeho ve vztahu k příjmům rodiny před sloučením ani po sloučení, neuvedli nic k závislosti rodiny na žalobci, ani pokud jde o výživu, ani pokud jde o péči. Vzhledem k tomu nemohlo to, že tyto osoby nebyly účastníky správního řízení, vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Osobám zúčastněným na řízení byl dán prostor v soudním řízení správním, aby případně tvrdily a prokazovaly skutečnosti související s financováním potřeb rodiny a její případné závislosti na žalobci, a to i v návaznosti na posouzení přiměřenosti rozhodnutí (srov. body 26 a 30 zrušujícího rozsudku). Avšak osoby zúčastněné na řízení ani v řízení před soudem v tomto směru nic neuvedly, tudíž jejich neúčast ve správním řízení nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
112. Soud tedy neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
113. Obiter dictum soud dodává, že se zcela ztotožňuje s východiskem, že fakt, že úhrnný měsíční příjem rodiny cizince po sloučení nedosahuje minimální výše požadované v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nesmí vést sám o sobě k zamítnutí žádosti cizince. Vždy je totiž nutno hodnotit individuální situaci cizince a jeho rodiny, a to nejen ve vztahu k významnosti rozdílu mezi zjištěnými a požadovanými příjmy, ale i k důvodu nedosahování dostatečných příjmů, kdy nemusí být nezbytné, aby původcem příjmu byl cizinec (rozhodující je, aby cizinci na příjem vznikl právní nárok a šlo o příjmy stále, dostatečné a pravidelné) a aby dlouhodobě zdaněné příjmy ze závislé činnosti byly dosaženy v souladu s pracovním či obdobným povolením (viz rozsudky SDEU zmíněné Nejvyšším správním soudem v bodech 25 a 28 zrušujícího rozsudku). V nyní posuzovaném případě však pro aplikaci těchto závěrů a východisek nebyl dán soudu žádný prostor, protože *žalobce ani členové jeho rodiny žádné skutečnosti týkající se jakkoli příjmů žalobce v žalobě netvrdili*. Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení v řízení před soudem netvrdili, že by žalobce vůbec nějaké příjmy měl, že měly být správními orgány zohledněny. Na str. 12 žaloby žalobce výslovně uvedl, že je to jeho manželka, kdo je svými příjmy schopen uhradit náklady na pobyt žalobce i společně posuzovaných osob. K bodu 27 větě první zrušovacího rozsudku soud uvádí, že na str. 12 žaloby žalobce uvedl, že je finančně odkázán na manželku, tedy opačný stav než že by rodina žalobce byla závislá na žalobci. Touto optikou soud vnímal bod 27 větu druhou zrušovacího rozsudku – žalobce se v řízení před zdejším soudem nedomáhal uznání svých příjmů z nelegálně vykonávané práce ani slovem ani náznakem, proto se jimi soud nemohl zabývat. Pokud by soud příjmy žalobce z obsahu správního spisu sám zjišťoval a posuzoval, aniž žalobce sporoval jejich posouzení správními orgány v žalobě, postupoval by v rozporu s § 75 odst. 2 věta první s. ř. s., tedy v rozporu s dispoziční zásadou. Pokud by soud domýšlel žalobní argumentaci či vybíral z reality skutečnosti, které žalobní tvrzení podporují, přestal by být nestranným

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

arbitrem sporu, ale vykonával na fakticky úkol advokáta žalobce na úkor procesních práv žalovaného (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32).

VIII.

Náklady řízení

114. Výrokem II tohoto rozsudku soud žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. takto rozhodl i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.
115. Výrokem III tohoto rozsudku soud nepřiznal žádné z osob zúčastněných na řízení právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud žádné z osob zúčastněných na řízení neuložil povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by některé z nich mohly vzniknout náklady, a žádná z osob zúčastněných na řízení se práva na náhradu nákladů řízení nedomáhala (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. května 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.